
Host

Dům obklopovala temnota, jen osvětlená okna v přízemí působila jako pozvání.

Pojď dál, buď náš host, chceme, aby ses tu cítil jako doma.

Setrval tiše ve svém úkrytu a pozoroval světlo z jisté vzdálenosti, jak to dělal celý život. Odstup byl pro něj důležitý. Až příliš často se stávalo, že jakmile se do toho světla ponořil, změnilo se a ztratilo na své hřejivosti. A pak nezbylo nic z toho konejšivého pocitu, že konečně našel svůj domov. Světlo v sobě ukrývalo možnosti i nebezpečí, bylo zároveň lákadlem i zkárou. To pochopil už dávno, za jedné z mnoha dlouhých osamělých nocí, kdy zíral ze svého okna na skleněné koule pouličních svítelen a pozoroval hmyz, jenž stále znovu nalétal do světla, přestože v něm nacházel jen svoji smrt.

Nyní se u okna domu něco pohnulo. Byla to ta žena. Vysoká bruneta se srdečným úsměvem a hnědýma očima. Při těch nemnoha příležitostech, kdy se dostal do její blízkosti, cítil, jak by mu dělala dobře. Obklopovalo ji něco, pro co nenacházel slova. Některé ženy to měly, jiné ne. Mareike to měla. Ale na Mareike teď nesmí myslet, protože když mu hlavu ovládla vzpomínka na ni, posedlo ho něco, co nedokázal udržet pod kontrolou.

Viděl, jak se bruneta vrací. Postavila cosi na kulatý stůl v jídelně a on pozoroval, jak se jí pohybují rty, když mluví. Naklonila se nad stůl, přehodila si dlouhé vlasy přes levé rameno a pohlédla přímo k oknu.

Světlo v nitru domu činilo všechno, co se odehrávalo venku ve tmě, neviditelným. Proto ho bruneta nemohla vidět, pro něj samotného se však nacházela jako na dobře nasvícené scéně. Mohl ji sledovat v naprostém klidu, jak přistupuje docela blízko k okenní tabuli a hledí ven do tmy. Její oči se nejprve zvětšily, pak je přivřela, jako by něco hledala, nakonec se napřímila

a zkřížila typicky ženským obranným způsobem ruce na hrudi a prohodila něco přes pravé rameno. O chvílku později se po jejím boku objevil muž.

Středně vysoký, štíhlý, s krátkými hnědými vlasy a hubeným obličejem. Byl to obličej, který si zapamatoval a na který nikdy nezapomene. Muž položil ženě ruku kolem pasu a hleděl ven spolu s ní. Najednou sebou trhl a bruneta se očividně polekala. Muž propukl v smích, a než mu mohla žertem vlepit políček, zmizel z okenního výřezu. Něco za ním zavolala. Člověk jí nemusel odečítat ze rtů, aby věděl, že to byla nadávka. Bruneta setrvala u okna ještě okamžik, pak uvolnila šňůrky závěsů a zatáhla je.

Vyloučila ho ze scény.

Byl zmatený.

Vidět ho v žádném případě nemohla. Ale co vzbudilo její obavy? Vy-cítěla něco? Možná si v té chvíli uvědomila, že ji může zvenku v jasně osvětleném okně vidět každý. A ten okamžik uvědomění v ní oživil staré úzkosti, o kterých si myslela, že už na ně dávno zapomněla – tak to určitě bylo. Stejně ho to rozladilo, protože teď bude muset změnit svoje stano-viště, pokud ji chce dál pozorovat. Jen neochotně opustil svoje místo za ži-vým plotem, protáhl se mezerou a přikrčený se plížil na druhou stranu po-zemku. Přitom se nebezpečně přiblížil pouliční lampě před domem. Musel si dávat pozor, aby ho neosvítila.

V půli cesty k dalšímu oknu strnul, přitiskl se k zemi a přikrčil se.

Něco zaslechl.

Tiché kroky na betonovém chodníku.

V příštím okamžiku vyšel na ulici starý muž. Vedl na šňůře ošklivého čokla. Stařík se pohyboval jako v polospánku a taky pes působil líným do-jmem. Psy je však neradno podceňovat, už třikrát ho nějaký vyčenichal a vyhnal z jeho pozorovatelný. Tenhle si ho ale naštěstí nevšiml. Zastavil se u sloupu na příjezdové cestě, aby si ho označkoval. Jeho pán netrpělivě zatahal za vodítko a za okamžik oba zmizeli v noční temnotě.

Za oknem, pod kterým dřepěl, se nacházela kuchyně. Tady nebyl žádný závěs, který by se dal zatáhnout. Zato ale byly mezi špaletami připevněny dvě políčky s bylinkami v malých porcelánových květináčích. Ty rostliny mu bránily ve výhledu! Brunetu uvidí pouze tehdy, když bude stát přímo před oknem. Přitom právě na tyhle obrázky celý den čekal. Přes den se uží-ral nudou, ale protože nevěděl, kdy přesně ti dva vyrazí na letiště, musel je

chtě nechtě pozorovat od rána do večera. Zaradoval se, když bylo zřejmé, že se to protáhne až do pozdního večera.

Zalezl zpátky do křoví, usedl na zem, opřel se zády o tenký kmínek mladého tisu, skrčil kolena a díval se. Nechal na sebe působit světlo, ztratil se v něm a přestal vnímat, jak ubíhá čas.

Náhle se dveře malého rodinného domu v zahradní ulici hamburské čtvrti Bergedorf otevřely. Rychle opustil svoje místo, přitiskl se k zemi a sledoval scénu z mravenčí perspektivy.

Nejprve vyšla ven bruneta. Přehrabovala se ve své velké kabele, pravděpodobně příručním zavazadle. Byla oblečena sportovně elegantně: kozačky na vysokém podpatku, sahající až ke kolenům, k nim krátká černá sukně a přiléhavá kožená bunda. Vlasy jí spadaly na ramena. Zdálo se mu, že cítí její drahý parfém.

Její přítel vyšel ven hned vzápětí a postavil na chodník nejprve její a pak svůj kufr. Nakonec za sebou zavřel dveře a zamkl.

Cestou k vozu prošli velmi blízko kolem něj. Přitiskl se k zemi ještě těsněji a odvrátil obličej, protože se obával, že by mohl odrážet světlo pouliční svítílny.

Plastová kolečka kufrů příšerně hlasitě drkotala. Prošli necelé dva metry od něj. Teprve když uslyšel tiché zapípání, jak muž odemkl auto, zvedl hlavu natolik, aby na oba viděl. „Jsi připravený na tuhle dovolenou?“ zeptala se bruneta.

Muž zabouchl dveře kufru a objal ji. „Těším se na ni,“ odpověděl. Pak se ti dva políbili.

Ležel tam v hlíně a myslel na to, že to udělá hned. Nebude čekat další dva týdny. Jemu prostě rozbije lebku, na to by stačila jediná prudká rána. Ji jen omráčí a oba strčí do kufru auta. Všimli by si něčeho sousedi? Co kdyby vykřikla? Tohle *co by bylo, kdyby* mu nesvědčilo, pokaždé, když o něčem intenzivně přemýšlel, ho rozbolela hlava. Věci musely probíhat uvážlivě a pomalu, bez překvapení. Kromě toho si naplánoval úplně jiný průběh, a kdyby všechno uspěchal, připravil by se o to nejkrásnější.

Než muž nastoupil do vozu, ještě jednou se zastavil a ohlédl se k domu. Oči se mu nedůvěřivě zúžily. Na co myslel? Dostal strach, že se za jeho nepřítomnosti může s jeho domovem něco stát?

Konečně nastoupil, nastartoval motor a vůz se rozjel do noci.

Vyčkal, dokud zvuk motoru úplně neodezněl. Pak čekal ještě další chvíli pro případ, že by nějakého souseda probudil hluk auta nebo drkotání kufrů a šel vyhlédnout z okna. Teprve když zvolna prochládal, zvedl se s námahou ze země a vykročil ke dveřím domu.

Než se začal věnovat zámku a poplašenému zařízení, ještě jednou se otočil a oběma v duchu popřál šťastný let.

Především ale návrat ve zdraví.